

Фарбований лис (стислий переказ)

Іван Франко

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ФАРБОВАНИЙ ЛИС

Жив собі в однім лісі хитрий Лис Микита. Скільки разів гонили його стрільці, цькували його хортами, ставили на нього капкани або підкидали йому отруеного м'яса, нічим не могли його доконати. Не було сміливішого, вигадливішого чи спритнішого злодія. Дійшло до того, що він у білий день вибирався на полювання й ніколи не вертався з порожніми руками. Якось він нахвалявся, що в білий день піде в місто на базар і вкраде курку. Але цим разом бідний Микита таки помилився. Коли він зайшов до міста, то був вражений шумом, криком і гамором. Але що робити? Наважився, то треба кінчити, що почав. Лис посидів трохи у бур'янах, а потім чкурнув просто на базар. Та тут йому назустріч вибігли пси. Микита вскочив на якесь подвір'я, а там була діжка, то він туди й сховався. Ціла юрба прибігла на подвір'я, кілька разів підходили й до діжі. Але негарний запах, який ішов від неї, відганяв їх. Врешті, не знайшовши нічого, вони побігли геть. Лис Микита був урятований, але в бочці була синя фарба, яку приготував собі на завтра маляр. Лис Микита був тепер увесь синій. Майже вмираючи зі страху, він сидів у фарбі до вечора, а тоді чкурнув до лісу. Підкріпившись трохи кількома яйцями, які знайшов у гнізді Перепелиці, він ускочив у першу-ліпшу порожню нору і заснув.

На другий день він побачив себе і перелякався. Якийсь дивний і страшний звір, синій-синій, з препоганим запахом, покритий не то лускою, не то їжаковими колючками, а хвіст у нього – щось таке величезне і важке, мов довбня. Лис пробував обтріпатися, обкачатися в траві, злизати, обмити фарбу, але нічого не виходило. Де не взявся Вовчик-братик. Побачивши нечуваного синього звіра, він аж завив з переляку, а отямившись, почав утікати. Усім у лісі він розповів про страшного звіра. Усі заспокоювали його, дали води напиться. Мавпа Фрузя вистригла йому три жменьки волосся між очей і пустила на вітер, щоб так і його переполох розвіявся. Але де тобі, все дарма! Бачачи, що з Вовком біда, звірі вирішили йти усі разом у той бік, де показував Вовк, і подивитися, що там таке страшне. Підійшли до того місця, де все ще крутився Лис Микита, зиркнули собі та й кинулися врозтіч.

Лис зрозумів, що можна надурити звірів. Він прийшовши на середину звіриного майдану, сів на тім пеньку, де звичайно любив сидіти Ведмідь. Сів і жде. Не минуло й пів години, як навколо майдану насходилося звірів і птахів видимо-невидимо. Всім цікаво знати, що воно за проява, і всі бояться її, ніхто не сміє приступити. Лис Микита почав розповідати усім, що його сьогодні рано святий Миколай виліпив з небесної

глини і, ожививши своїм духом, мовив: "Звіре Гостромисле! В звірячій царстві запанував нелад, несправедливий суд і неспокій. Ніхто там не певний за своє життя і своє добро. Йди на землю і будь царем звірів..."

Звірі зраділи і почали порядки робити. Орли та Яструби наловили Курей, Вовки та Ведмеді нарізали Овець, Телят і нанесли цілу купу перед нового царя. Він узяв часточку собі, а решту по справедливості розділив між усіма голодними. Знов радість запанувала, почулися подяки.

Пішли дні за днями. Лис Микита був добрим царем, справедливим і м'якосердим, тим більше, що тепер не треба було самому ходити на лови. Але справедливість його була така, як звичайно у звірів: хто був дужчий, той кращий, а хто слабший, то ніколи не вигравав справи. Лис тільки боявся, щоб фарба не злізла з його шерсті, щоби звірі не пізнали, хто він є справді. Так минув рік. Надходили роковини того дня, коли він став царювати. Звірі надумали врочисто святкувати той день і справити великий концерт. Зібрався хор з Лисів, Вовків, Ведмедів. І коли молоді Лисички задзявкотіли тоненькими тенорами, то цар не міг втриматися і, піднявши морду, задзявкав і собі по-лисячому. Господи! Що сталося? Всі співаки відразу затихли. Всім відразу мов полуда з очей спала. Та це ж Лис! Простісінький фарбований Лис! Звірі кинулися на Микиту і розірвали його.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу